

2. Direktyvos 2006/112 167 straipsniu ir 168 straipsnio a punktu bei mokesčių neutralumo, teisinio saugumo ir vienodo požiūrio principais nedraudžiama nesuteikti sąskaitos faktūros gavėjui teisės į pirkimo pridėtinės vertės mokesčio atskaitą nesant apmokestinamojo sandorio fakto, net jei šią sąskaitą faktūrą išrašiusiam asmeniui adresuotu tikslinamuoju pranešimu apie mokesčio dydį jo deklaruotas pridėtinės vertės mokestis nebuvo ištaisytas. Tačiau jeigu, atsižvelgiant į sąskaitą faktūrą išrašiusio asmens ar anksčiau už sandorį, kuriuo grindžiama teisė į atskaitą, padarytą sukčiavimą ar pažeidimus, šis sandoris laikomas faktiškai neįvykdytu, remiantis objektyviais duomenimis ir nereikalaujant iš sąskaitos faktūros gavėjo atlikti patikrinimus, kurių jis neprivalo atlikti, reikia įrodyti, kad šis gavėjas žinojo ar turėjo žinoti, jog minėtas sandoris susijęs su sukčiavimu pridėtinės vertės mokesčio srityje, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

(¹) OL C 80, 2012 3 17.

2012 m. lapkričio 6 d. Krajský súd v Prešove (Slovakija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA prieš Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s.

(Byla C-496/12)

(2013/C 86/10)

Proceso kalba: slovenų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Krajský súd v Prešove

Šalys pagrindinėje byloje

Apeliantė: Spoločenstvo vlastníkov bytov MYJAVA

Atsakovė: Podtatranská vodárenská prevádzková spoločnosť, a.s.

Prejudiciniai klausimai

1. Ar Europos Sąjungos direktyvų, kaip antai 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų (¹), 1985 m. liepos 25 d. Tarybos direktyva 85/374/EEB dėl valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų, reglamentuojančių atsakomybę už gaminius su trūkumais, derinimo (²), ir kitų vartotojų apsaugai skirtų direktyvų nuostatos turi būti aiškinamos taip, kad juridinis asmuo turi būti saugomas taip pat kaip ir vartotojas, jei sudarydamas į šių direktyvų taikymo sritį patenkančias sutartis jis siekia tikslų, kurie nesusiję su komercine ar profesine veikla?
2. Ar Europos Sąjungos direktyvų, kaip antai 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/44/EB dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų, 1985 m. liepos 25 d. Tarybos direktyva

85/374/EEB dėl valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų, reglamentuojančių atsakomybę už gaminius su trūkumais, derinimo, ir kitų vartotojų apsaugai skirtų direktyvų nuostatos turi būti aiškinamos taip, kad joms prieštarauja tokia nacionalinės teisės nuostata, kaip antai nagrinėjama šioje byloje, pagal kurią, nustačius patiektos prekės trūkumą, ieškinį dėl restitucijos, kaip antai ieškinyje dėl nepagrįstai igyto turto grąžinimo, galima pareikšti tik už laikotarpį nuo netinkamo vandens skaitiklio parodymų nuskaitymo, atlikto iki prašymo pateikimo?

(¹) OL L 171, p. 12; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 4 t., p. 223.

(²) OL L 210, p. 29; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 1 t., p. 257.

2012 m. gruodžio 19 d. Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje Loredana Napoli prieš Ministero della Giustizia — Dipartimento Amministrazione Penitenziaria

(Byla C-595/12)

(2013/C 86/11)

Proceso kalba: italų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Šalys pagrindinėje byloje

Pareiškėja: Loredana Napoli

Atsakovė: Ministero della Giustizia — Dipartimento Amministrazione Penitenziaria

Prejudiciniai klausimai

1. Ar Direktyvos 2006/54/EB (¹) 15 straipsnis (Grįžimas iš motinystės atostogų) taikytinas su darbo santykiais susijusiam profesiniam mokymui ir turi būti aiškinamas taip, kad pasibaigus atostogoms darbuotoja turi teisę grįžti į vyks-tančius mokymus, ar jį galima aiškinti taip, kad darbuotoja gali būti įrašyta į vėliau organizuojamus mokymus, net jeigu nežinoma, kada jie prasidės?
2. Ar Direktyvos 2006/54/EB 2 straipsnio 2 dalies c punktą, pagal kurį diskriminacija laikomas bet koks mažiau palankus požiūris į moterį dėl motinystės atostogų, reikia aiškinti taip, kad darbuotojai turi būti užtikrinta absoliuti kitų interesų neribojama apsauga nuo bet kurios esminės nelygybės (1998 m. balandžio 30 d. Teisingumo Teismo sprendimas

Thibault, C-136/95), t. y., kad pagal jį draudžiamas nacionalinės teisės aktas, kuriuo, reikalaujant pašalinti iš profesinio mokymo ir kartu suteikiant galimybę užsirašyti į vėliau organizuojamus mokymus, siekiama užtikrinti tinkamą pasirengimą, tačiau iš darbuotojos atimama galimybė kartu su kitais tą patį konkursą laimėjusiais kolegomis vyrais būti paskirtai į naujas pareigas ir gauti atitinkamą darbo užmokestį?

3. Ar Direktyvos 2006/54/EB 14 straipsnio 2 dalį, pagal kurią skirtingas požiūris dėl savybių nėra diskriminacinis, jeigu šios savybės yra esminė profesinės veiklos vykdymo sąlyga, aiškintinas taip, kad valstybei narei leidžiama vėliau priimti į darbą darbuotoją, kuri negalėjo dalyvauti visuose profesiniuose mokymuose dėl motinystės atostogų, nors tai jai nenaudinga?
4. Jeigu į trečiąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai, darant prielaidą, kad 14 straipsnio 2 dalis taikoma nurodytam atvejui, ar vis dėlto, kad atitiktų bendrąjį proporcingumo principą ši nuostata turi būti aiškinama taip, kad ja draudžiamas nacionalinės teisės aktas, kuriuo reikalaujama pašalinti iš mokymų darbuotoją, nedalyvavusią šiuose mokymuose dėl motinystės atostogų, užuot organizuoti lygiagrečius išlyginamuosius mokymus, skirtus užkirsti kelią pasirengimo spragoms, ir taip suderinti pagimdžiusios darbuotojos teises ir viešąjį interesą, net jei tai reikalauja organizacinių ir finansinių sąnaudų?
5. Ar nagrinėjamos Direktyvos 2006/54/EB, jeigu ji būtų aiškina kaip draudžianti nurodytą nacionalinės teisės aktą, normos neturi būti atskirai įgyvendintos ir nacionalinis teismas gali jas taikyti tiesiogiai?

(¹) 2006 m. liepos 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/54/EB dėl moterų ir vyrų lygių galimybių ir vienodo požiūrio į moteris ir vyrus užimtumo bei profesinės veiklos srityje principo įgyvendinimo (nauja redakcija) (OL L 204, p. 23).

2012 m. gruodžio 19 d. *Isdin*, SA pateiktas apeliacinis skundas dėl 2012 m. spalio 9 d. Bendrojo Teismo (ketvirtoji kolegija) sprendimo byloje T-366/11 *Bial-Portela & Ca, SA prieš Vidaus rinkos derinimo tarnybą (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui)*

(Byla C-597/12 P)

(2013/C 86/12)

Proceso kalba: anglų

Šalys

Apeliantė: *Isdin*, SA, atstovaujama advokato H. L. Mosback, advokatų G. Marín Raigal, P. López Ronda, G. Macias Bonilla

Kita proceso šalis: Vidaus rinkos derinimo tarnyba (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui)

Apeliantės reikalavimai

Apeliantė Teisingumo Teismo prašo:

- panaikinti skundžiamą sprendimą;
- patvirtinti 2011 m. balandžio 6 d. VRDT pirmosios apeliacinės tarybos sprendimą, kuriuo atmestas visas protestas;
- priteisti iš *Bial-Portela & Ca, SA* bylinėjimosi išlaidas.

Apeliacinio skundo pagrindai ir pagrindiniai argumentai

Apeliantė tvirtina, kad Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus, kai ginčijamo sprendimo 34 punkte nurodė, jog „Apeliacinė taryba suklydo nurodydama, kad tarp ženklų nėra fonetinio panašumo.“ Tačiau Apeliacinė taryba, priešingai, nei nurodė Bendrasis Teismas, nesuklydo nusprenddama, kad tarp ženklų nėra fonetinio panašumo, ir teisingai išnaginėjo ženklų fonetinį panašumą bei padarė išvadą, kad nepaisant ženklų fonetinių panašumų, bendras jų skambesys skiriasi. Atstovų nuomone, minėta Apeliacinės tarybos išvada, kurią Bendrasis Teismas iškraipė, turėtų būti patvirtinta.

Be to, apeliantė tvirtina, kad Bendrasis Teismas iškraipė faktines aplinkybes, kai ginčijamo sprendimo 40 punkte nurodė, jog 3 klasės prekės ir didelė dalis 5 klasės prekių <...> paprastai yra parduodamos prekybos centruose, todėl vartotojai juos renka po to, kai apžiūri jų pakuotes. Šis faktų konstatavimas nebuvo pagrįstas jokiais įrodymais, todėl buvo iškraipytos faktinės aplinkybės, kuriomis remiantis, turėjo būti priimtas sprendimas. Be to, tokios faktinės aplinkybės nepateikė nė viena iš šalių, todėl ja būtų buvę galima remtis, tik jei ji būtų gerai žinoma (o pateiktus argumentus, kuriais grindžiamas šios aplinkybės patikimumo trūkumas, svarstyti ją, kaip tokią, savaime prilygtų faktinių aplinkybių iškraipymui. Todėl ši faktinė aplinkybė negali būti pagrindas spręsti, kad yra galimybė supainioti.

Apeliantė taip pat tvirtina, kad buvo pažeistas *audi alteram partem* principas, įtvirtintas Reglamento dėl Bendrijos prekių ženklo (¹) 76 straipsnio 1 dalyje (buvusi Reglamento 40/94 (²) 74 straipsnio 1 dalis), ir kad Bendrasis Teismas klaidingai taikė Reglamento dėl Bendrijos prekių ženklo 8 straipsnio 1 dalies b punktą bei susijusių teismų praktiką ir taip pažeidė Sąjungos teisę. Bendrasis Teismas neatliko nagrinėjamų prekių ženklų visapusiško įvertinimo atsižvelgdamas į visus veiksnius, susijusius su šios bylos aplinkybėmis.

(¹) 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 207/2009 dėl Bendrijos prekių ženklo OL L 78, p. 1

(²) 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos Reglamentas (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo OL L 11, p. 1